

ἀρκοῦσιν ὀλίγα ρόδα εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς προσφιλοῦς ταύτης μικρᾶς, ὅπως καταστῆ θελκτική. Τί θέλετε περισσότερον;

Ἡ πολυπόθητος ἐκείνη ἐσπέρα ἐπέστη ἐπὶ τέλους. Ἡ Λιλία μετέβη παρὰ τῷ λόρδῳ Σαινζερμαίν, ὅπως συναντήσῃ τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ, ἥτις τῇ ὑπεσχέθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἥμην παρών. Εἰσήλθεν ἐρυθρῶσα, μειδιῶσα, συγκεχυμένη ἐξ ὀλοκλήρου, μὲ ζωηρὸν τὸ χρῶμα, μὲ ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ τὸ σὺνηθες ἀκτινοβολοῦντας. Οἱ βόστρυχοι αὐτῆς ἐφαίνοντο σκοτεινότεροι, κυματωδέστεροι, μεταξωδέστεροι, ρόδα δὲ τινα σκοτεινοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἀνεβίβαζον ἔτι μᾶλλον τὴν λάμψιν τῶν χρυσῶν αὐτῶν ἀνταναικλάσεων. Ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς κεκοσμημένη διὰ ταινιαῶν ὁμοιοχρώμων, ἐπεδείκνυε τοὺς ἐξόχους τοῦ ἀναστήματος αὐτῆς τύπους, οἱ δὲ μικροὶ αὐτῆς πόδες, ὑποδεδημένοι λευκὰ ἐκ λειοσῆρου ὑποδήματα, μόλις προσήγγιζον τὴν γῆν. Ἦδη ἐπλησίαζε πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν ἐλαφρότητα σουλφίδος, ὑπομειδιῶσα ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς καταστάσει.

— Τώρα ὅταν ἡ στιγμή ἔφθασεν, ἰδοὺ ἐγὼ ἐκπατοισθεῖσα καθ' ὀλοκληρίαν! Ἡ κατάστασις αὐτῆ δὲν μὲ τέρπει πλέον. Αἰσθάνομαι δειλίαν καὶ τρόμον! . . Ἄλλὰ . . θὰ ἦναι πράγματι τόσον πολὺς κόσμος ἐκεῖ, ὥστε δὲν θὰ προσέξωσιν εἰς ἐμέ.—Κύριε Οὐίλσον, ἐπεσκέσθητε ἤδη τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ; δὲν εἶναι ὡραία; Κατέβην πρὸ ὀλίγου κρυφίως διὰ νὰ ρίψω ἕν βλέμμα εἰς αὐτήν.

Ἐπειτα, προχωροῦσα εὐθύμως καὶ προσκλίνοῦσα πρὸ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ:

— Θὰ ἦμαι ὡραία; ἐξηκολούθησε. Μὲ εὐρίσκετε ὡραίαν, λόρδε Σαινζερμαίν;

Ὁ Σαινζερμαίν κατεβίβρωσκεν αὐτήν διὰ τῶν ὀμμάτων. Ποτὲ δὲ τὸν εἶδον τοιουτοτρόπως. Ἐκ περιτροπῆς ὡχρία καὶ ἠρυθρία.

— Εἶσθε θελκτικὴ ἀληθῶς, ἀγαπητῆ, εἶπεν ἡ κυρία Καρτθράϊτ μετὰ τόνου ἀφοσιώσεως.

— Μὲ εὐρίσκετε ὡραίαν, Σαινζερμαίν; ἐπανάλαβεν ἡ Λιλία· διατί δὲν λέγετε τίποτε;

Καὶ προσέθηκεν ὀλίγον ἀνήσυχος:

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὑπάρχει τι, τὸ ὅποιον δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου.

— Ἄν σᾶς εὐρίσκω ὡραίαν, εἶπεν ἐξεγειρόμενος. . . πολὺ ὡραίαν! . .

— Τί ἔχετε λοιπόν; τί ἔχετε; πῶς μὲ παρατηρεῖτε!

— ὦ! συγγνώμην, Λιλία, ἀπεκρίθη, ὥσει ἀπὸ ὄνειρου ἐξεγειρόμενος· μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, λείπει τι ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν σας διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦτον χορὸν, διὰ τὴν μοναδικὴν ταύτην περίστασιν.

— ὦ! βεβαίως. Πολλὰ πράγματα μοὶ λείπουσιν, ἀπεκρίθη γελῶσα. . . ἐν ἀδαμάντινον περιδέραιον, ἐπὶ παραδείγματι.

— Ὅμοιον μὲ τοῦτο; εἶπεν ἀνοίγων ἕν κινώτιον ἐξ ἀδαμάντων, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐκβάλλων ἐξ αὐτοῦ ἄλυσιν ἀδαμάντων, εἰς ἣν ἦτο προσηρημένον μικρὸν μεταλλιον περικεκοσμημένον ἐκ πολυτίμων λίθων μεγίστης ἀξίας. Θέλετε βάλει ἐν αὐτῷ, Λιλία, βοστρύχους τῆς ἀγαπητῆς μας κυρίας Καρτθράϊτ, καὶ θέλει σᾶς ἐνθυμίζει ἐκεῖνον, ὅστις ζῆ μόνον διὰ νὰ σᾶς βλέπῃ εὐτυχῆ.

— ὦ! Σαινζερμαίν! . . εἶναι δι' ἐμέ τοῦτο; . . Μοὶ τὸ δίδετε! . . Δὲν εἶμαι ἀξία σ' αὐτοῦ. Πῶς; ὑπήρξατε ἀρετὰ καλὸς,—καὶ ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀρθαλοῦς τῆς δακρυδρέκτου; ἐκ συγκινήσεως,—μεθ' ὅλην τὴν σοφίαν σας, τὴν φιλοσοφίαν σας καὶ τὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὥστε νὰ σκεφθῆτε διὰ τὴν ἐνδυμασίαν μου, διὰ τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τὰς ματαιότητάς τῆς πτωχῆς καρδίας μου!

Ἐλαβε τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους τῇ ἐδίδε, καὶ τοὺς ἐνηγκαλίσθη. Δάκρυ στυλπνὸν ὡς αὐτὸς ἔπετεν ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

— Δὲν εἶναι οἱ ἀδάμαντες, ὦ! ὄχι, ὄχι. . . Εἶναι ἡ ἀγαθότης σας, ἡ ἀφοσιώσις σας. . . ἡ λεπτότης σας. . . Ἐννοῶ τὰ πάντα! . . Ἄλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ὁ στολισμὸς οὗτος εἶναι πολὺ ὠραῖος δι' ἐμέ.

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου Λιλία, τίποτε δὲν εἶναι πολὺ ὠραῖον διὰ σᾶς. Εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ μόνον δῶρον, τὸ ὅποιον σᾶς ἔκαμα. Κρατήσατέ το εἰς ἀνάμνησιν μου.

— Δὲν ἔχετε βοστρύχους σας ἐν τῷ μεταλλίῳ τούτῳ;

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου.

— Ἄφετέ με νὰ βάλω. Ἄς ἔχω τοὐλάχιστον συνηνωμένους ἐδῶ τοὺς βοστρύχους τῶν μόνων δύο φίλων μου!

Καὶ μετὰ ζηρότητος ἀπῆλθε νὰ λάβῃ ζεῦγος ψαλίδων, δὲ κυρία Καρτθράϊτ ἔκοψεν ἕνα φλόγον ἐκ τῶν θαυμασίων μαύρων βοστρύχων τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, ἔθεσεν αὐτὸν ἐν τῷ μεταλλίῳ μεθ' ἐνὸς ἰδικοῦ τῆς καὶ περιέβαλε διὰ τοῦ περιδεραιοῦ τὸν τράχηλον τῆς Λιλίας.

Ἄπαντες συνεκινήθημεν ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης. Ἄλλ' ἄμα ἡ Λιλία ἤρχισε νὰ συνέρχεται, ἀναλαμβάνουσα τὴ σύνηθες αὐτῇ εὐθυμον ὕψος, ὁ λόρδος Σαινζερμαίν εἶπεν, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μοὶ προσήνεγκε τὸν βραχίονα, ἡ δὲ Λιλία ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ.

Ἐπειτα συνέχεται.

Κ^a MARSH.

Ἡ μελέτη, λέγει μέγας τις συγγραφεὺς, ὑπῆρξε τὸ κύριόν μου ἱατρικὸν καθ' ὅλας τὰς συμφορὰς τοῦ βίου μου. Μιᾶς ὥρας προσεκτικῆ ἀναγνώσεως ἤμβλυσε τὴν αἰχμὴν καὶ τῆς ἐξυτάτης θλίψεως, ὑφ' ἧς κατεθλιβόμην, καὶ διήγειρεν ἐν ἐμοὶ μειδιάμα ἐν καιρῷ ἀπαυχιῶν,

αίτινες ἐγκαρδίως κατ' ἀρχάς με ἐπλήγωσαν.

ΠΩΣ ΚΕΡΔΑΙΝΟΝΤΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Εἰς πρεσβύτης καὶ εἰς νεανίας συνδιελέγοντο ἑσπέραν τινὰ παρὰ τὴν ἑστίαν.

— Πῶς ἤμπορεῖ νὰ γίνη τις ἑκατομμυριοῦχος; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ νεανίας.

— Διὰ μυριῶν μέσων.

— Ναί, ἀλλὰ ποῖον νομίζετε τὸ ἀσφαλέςτατον;

— Δὲν ἔχει ἀσφαλέςτατον. Τὰ πάντα συντελοῦσιν ἡ ἐργασία, ἡ τύχη, ἡ μηχανορραφία, τὸ χαρτοπαίγιον. Συντελεστικὸν μέσον ἀποβαίνει ἐνίοτε καὶ ἡ ἀγαθοεργία.

Ἀκούσας τοὺς τελευταίους τοῦ γέροντος λόγους, ὁ νεανίας ἐμειδίασε, προφανῶς δυσπιστίαν οὕτως ἐκδηλών.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος, ἤμπορεῖ νὰ γίνη τις πλούσιος ποιῶν τὸ ἀγαθὸν ἄνευ πλαγίου σκοποῦ, ἄνευ θορύβου, καὶ εἰς σκύλλον ἔτι.

Ὁ νέος ἐμειδίασε καὶ αὖθις, εἰρωνικώτερον ὅμως καὶ πῶς μυκτηριστικῶς.

— Λέγω καὶ εἰς σκύλλον ἀκόμη, καὶ ἐπιμένω εἰς τὸν λόγον μου.

Καὶ προσέθηκε

— Θέλετε νὰ βεβαιώσω τὰ λεγόμενά μου καὶ δι' ἐνὸς συμβεβηκότος; Ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ δέκα μόνον λεπτά.

— Λέγετε λοιπὸν, σᾶς ἀκούω, ὑπέλαβεν ὁ δὺςπιστος.

— Λοιπὸν ἀκούσατε, καὶ ἐκ προουμιῶν νὰ ἦθε πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀληθοῦς τοῦ συμβεβηκότος, τὸ ὁποῖον τὸ κάτω-κάτω εἶναι ἀπλούστατον καὶ οὐδὲν ἔκτακτον παρουσιάζει.

Πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν ὁ Παῦλος Σερναὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς. Τὴν μικρὰν αὐτοῦ περιουσίαν κατηνάλωσεν εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ πτυχίον ἦτο πτωχότατος, μόνον ἐφόδιον πρὸς συντήρησίν του ἔχων τὰ εἰκοσιεῖς ἔτη τῆς ἡλικίας του καὶ τὰς δλίγας του γνώσεις.

Πρακτικὸς τις ἰατρὸς φίλος του τὸν συνεβούλευσε νὰ μεταβῇ καὶ ἐξασκῆσθαι τὸ ἐπάγγελμα του εἰς ἐπαρχίαν. Ἄλλ' ὁ Παῦλος Σερναὶ μετὰ μεγάλης δυσαρρεσκείας ἤκουσε τὴν συμβουλὴν ἠγάπα τοὺς ἑαυτοῦς, τὸν θόρυβον, τὰ θέατρα, τὰς τέχνας καὶ πάντα ἐν γένει τὰ συνιστῶντα τὴν λαμπρότητα τοῦ παρισινοῦ βίου.

— Δὲν σοῦ ἀρέσει βλέπω ἡ συμβουλὴ, ὁποῦ σοὶ ἔδωσα, ὑπέλαβεν ὁ γηραιὸς ἰατρός. Ἄλλὰ τὸ περιέμενα ὅλοι οἱ νέοι εἶναι οἱ ἴδιοι. Οἱ Παριῖσιοι προσελκύουσι καὶ συκρατοῦσιν αὐτοὺς δι' ἀφανῶν γοήτρων. Μείνει λοιπὸν, ἀλλ' ἐτοιμάσου νὰ ὑποφέρῃς ἐπὶ εἴκοσι τοῦλάχιστον ἔτη, μέχρις οὗ κατορθώσης νὰ εὔρης στάδιον.

— Τί λέγετε; εἴκοσι ἔτη!

— Καὶ δὲν ἀφαιρῶ τίποτε, ἀγαπητὸν τέκνον. Εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὠραίαν ταύτην χώραν, οἱ διάσημοι ἰατροὶ συναθροίζουσι χρυσὸν με πτυάρια, τὸ παραδέχομαι ἄλλ' ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν ἐξαιρέσεων, πόσοι με κενὰς ἐλπίδας μόνον ἀναγκάζονται νὰ συντηρῶνται. Πόσοι εἰς προβεβηκυῖαν μόνον ἡλικίαν κατορθοῦσι ν' ἀποκτήσωσι φήμην τινὰ. Ἀμφιβάλλετε; δὲν με πιστεύετε; Ἐὰν εἰξεύρατε, ὅτι μόνον εἰς τὸν νομὸν τοῦ Σηκουάνα δεκαεξίχιλιοι τῶν συναδέλφων μας εἶναι μάρτυρες, πρὸς οὓς οὐδὲ νὰ παραβληθῶσι δύνανται οἱ ἐπὶ Νέρονες καὶ Διοκλητιανοῦ ἀθλήσαντες! Ἄλλὰ βλέπω ὅτι οὐδὲν θὰ ἰσχύσῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην σας. Δοκιμάσατε λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐγὼ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ σας μεταπίσω.

Πράγματι ὁ Παῦλος Σερναὶ, μὴ πεισθεὶς εἰς τοὺς συνετωτάτους λόγους τοῦ γέροντος, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταστή ἔν Παρισίοις. Ἐν διασηματι ἐξ ὅλων μηνῶν ἐπισκέφθη τρεῖς μόνον πελάτας, δύο πτωχοὺς καὶ ἓνα νεανίσκον τοῦ συρμου. Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι δὲν εἶχον νὰ τὸν πληρώσωσιν, ὁ δὲ τελευταῖος ἀπέτισε τὰς ἐπισκέψεις του δι' εὐχαριστηρίων λόγων καὶ δλίγων σιγάρων. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους κατένοησεν ὅτι ἀδύνατον τῷ ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτον ἀγῶνα.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπεθύμει καὶ νάναχωρήσῃ τῶν Παρισίων, ἐπενόησε μέσον λίαν εὐφυές. Ὑποστάς ἐξετάσεις, ἔλαβε πτυχίον φαρμακοποιοῦ.

Ἡ ἐπιτυχία ἐβράδυνε νὰ στέψῃ τὸ νέον αὐτοῦ ἐπάγγελμα διὰ τῆς ἐπιμονῆς ὅμως καὶ τῆς ὑπομονῆς ὁ Παῦλος Σερναὶ κατῴρωσε νὰ σηματούσῃ μικρὰν πελατείαν, καὶ ἐκέρδαιεν οὕτω τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐπιστρέφων οἴκαδε, ἀπήντησε πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ κάποιον ἢ κάτι, ἕπερ ἐφαινετο ζητοῦν νὰ παρακολύσῃ τὴν εἰσόδον του. Ἐξετάσας-προσεκτικώτερον, εἶδε κυνάριον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ φαρμακείου του κατακείμενον καὶ ἠρηνώδεις ἐκπέμπον ὑλακὰς.

Κατ' ἀρχάς ἠθέλησε ν' ἀποδιώξῃ τὸ ζῶον, ἀλλὰ τοῦτο ἀποπειραθὲν νάνεγερθῆ κατέπεσε σπαρακτικὰς βάλλον κραυγὰς. Συγκινηθεὶς ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ ταλαιπώρου ζῴου, ὁ νέος ἰατρός ἐκυβεν ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ αἷτιον, καὶ εἶδεν ὅτι εἶχε τεθλασμένον τὸν ἓνα τῶν ποδῶν.

Ὁ Παῦλος Σερναὶ δὲν ἠθέλησε νάφισῃ ἀβοήθητον τὸ πτωχὸν κυνάριον, οὗ ἡ ἰκευτικὴ φυσιογνωμία ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ. Τὸ εἰσήγαγε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ περιεποιήθη καὶ ἐπέδεσε τὴν πληγὴν του ἐνὶ λόγῳ ἐκράτησεν αὐτὸ πλησίον του ἀπόφασιν ἔχων νὰ το διώξῃ μόνον ὅταν ἐντελῶς θεραπευθῇ.

Μετὰ τρίμηνον θεραπείαν τὸ ζῶον ἐβάδιζεν ἐξίχιστα καὶ οὐδένα ἠσθάνετο πόνον. Τοῦτο ἰδὼν ὁ φαρμακοποιὸς, ὅστις δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ